

Уколико одлука Међународног суда правде у Хагу буде неодређена (као што се претпоставља да ће бити а постоје сматрања да је она већ стигла до Београда) и ако буде гласила отприлике тако да са једне стране самопроглашење независности од стране привремених власти у Приштини није у складу са међународним правом, али да је оно са друге стране, ипак легитимно, због злочина које су 1999. године Срби починили над Албанцима - то онда може да узрокује следеће: свака од страна тумачиће одлуку суда као свој успех, Приштина ће и даље хтети да прича само о техничким проблемима, а Београд о статусу. Постоји могућност да се нама лепшезвучећи злочини назову и геноцидом, али не мења значење.

Након тога прича о Косову може да се пресели у Ист Ривер, у Уједињене нације, где би у Генералној скупштини УН Србија могла да тражи гласање о новој резолуцији о Косову, и та би резолуција могла да буде платформа за нове преговоре Београда и Приштине. Србија би том новом резолуцијом о Косову послала поруку ЕУ и САД да је спремна на велике компромисе, какав би био и подела Косова или прихватање плана 34 (то јест онога што је Загреб нудио Книнској крајини) који би тада био понуђен косовским Албанцима.

Али вратимо се суду правде у Хагу. Велика је вероватноћа да ће мишљење овог суда звучати као гореописани „све смо рекли, ништа нисмо рекли“ зен.

Шта то значи за Србију и шта то значи за Косово?

За Србију значи да проблематика Косова не може да буде ни близу своме крају. Какво год то мишљење било, Србија ће се након њега имати да бави Резолуцијом 1244. Ако пристане да промени Резолуцију, и у том послу добије ЕУ за коаутора, Србија ће добити нови папир који ће бити усклађен са мишљењем МСП. За грађане Србије то неће значити много, осим још пуно приче о Косову која више не може да их занима онолико колико их занима њихов празан фрижидер, али може да их занима довољно да своје незадовољство владом појачају и потврдом да ова није била у стању да спречи комадање државе. Велики број грађана осетиће моралну сатисфакцију која је пре нека врста психолошког олакшања (да нисмо изгубили баш све) уколико Србија прихвати или сама почне да нуди поделу Косова као један краткорочни излаз из ситуације, из истих тих „психолошких разлога“ да се не може прихватити губитак целе територије и да је

часно, како они то углавно кажу, изборити се макар за тај север. Макар за тих 7%.

Даље, када се прича о подели, већина грађана, гледалаца ТВ дневика неће узети мапу Србије да види где је тачно та граница и како би та подела заправо изгледала. Колике су тих неколико малих општина, колики је онај део јужно од Ибра који бисмо овом „поделом“ признали као независно Косово.

И на крају, када се у причи о „подели“ помене Бујановац, Медвеђа, Прешево, дакле југ Србије и евентуалност да се тај део (који је једина стратешки занимљива тачка у Србији, где је и фамозни Коридор 10), понуди Албанцима у замену за Лепосавић и северну Митровицу – стиче се утисак једне изгубљености на власти која више не зна шта ће услед толике немоћи да уради нешто сувисло са Косовом, па сада нуди и оно што никада није било Косово да буде Источно Косово. Прича о „замени“ је прича о нуђењу онога што нико (још увек) није тражио и прича је која забрињава јер говори о даљем распарчавању Србије.

За косовске Албанце мишљење МСП може да значи признање да је над њима почињен геноцид, да су имали право да се одвоје од Србије која их је убијала и да је то морална сатисфакција, пре свега, која ће касније донети још многа признања од стране држава које нису хтеле да признају независност њиховог Косова. Независно Косово од самопроглашења ове независности признало је 69 држава од којих су 22 чланице ЕУ. Током ове године само пет. Да ли су до сада Косово признали сви који су хтели и сада је више-мање крај признањима или је из неких других разлога дошло до оваквог пада броја земаља које ће се одважити да потпишу да је то што су косовски Албанци урадили било у реду и по правди – сада је важно само у смислу потврде да се међународна заједница залетела и направила лош посао који сада кошта и из кога сада не може ни да изађе, ни у њему да остане и који је попут неког тамног вилајета где се сви кају шта год урадили или не урадили. Уколико Албанци процене да је мишљење МСП повољно по њих, вероваће да ће нова признања уследити и говориће да би то требало да учини и Србија.

Проблем севера Косова ће бити све већи, али и све више преувеличаван. Како Приштина нема контролу над тим делом "своје државе" а како је контрола над свим деловима државе неопходна да би се имало право на ту територију, Приштина ће почети да врши притисак на МЗ, да ова врши притисак на Србију, да се Србија повуче и са тог дела Косова и угаси своје институције и остатке безбедносних служби које тамо још увек патролирају. Са друге стране, Приштини управо одговара проблематизовање севера јер: 1. Север је добар изговор и начин да се заташка много проблематичнији југ Косова, 2. Север је добар извор прихода (што због: а) легалних, кроз многобројне донације за

рачун „интеграције севера“ и б) нелегалних, кроз мултиетнички криминал који доноси превише новца и једнима и другима да би се ико тога лако одрекао), и 3. Север је добар аргумент како су Срби немогући и како се мора (као Реџеми) запретити силом и тражити све разумевање овог света за ту силу...

На северу Косова све се чешће дешава да експлодира нека бомба (дешавало се то и последних година, човек престане да реагује на њих, али сада се дешавају некако другачије, имају некакав предзнак...), недавно је експлодирала у дворишту једног новинара, и то човека мирног, који се није замерио ни једнима ни другима ни трећима... Од протеста 2. јула осећа се неизвесност и колико год да су својевремено Срби умели да праве разне непромишљене потезе, сада не изгледа тако. Оваква хаотичност сада неком другом иде на руку.

Најављена су хапшења криминалаца на северу. Међу именима тих криминалаца свако мало па се појави понеко од српских политичара патриотскије провинијенције мада су у овом тренутку то готово сви који су иоле озбиљни. Не зна се дакле каква то хапшења планира Приштина. Политичка или само кривична.

Стање ствари на северу одговара и појединим Србима који су од њега направили свој Елдорадо. Такозвана подела ни њима не одговара. Сувише је новца у игри и тај новац није заобишао одређене структуре у Београду. И када се ради о обичном свету који је са севера – није им до поделе. Можда као идеје, можда као неког осећаја сигурности да су они најближи Србији, да им је Србија иза леђа, да могу лако да се склоне у њој или да ће она лако доћи код њих... али не буквална подела. Упознала сам многе људе који су ми рекли да када пређу административни прелаз, када уђу на Косово, осете олакшање и неки мир, тај мир је од Косова, не од Србије.

После мишљења суда у Хагу, дакле, могле би да се догоде следеће ствари: да Србија прихвати промену Резолуције 1244 како би могла да преговара са Албанцима, да и Срби и Албанци, свако са своје стране, славе победу; да почне да се преговара о подели, и да су током тих преговора Албанци против поделе, а да се на северу дешавају свакакве ствари које би могле да иду у прилог неопходности поделе, али и у прилог неопходности интервенције косовске полиције и чак специјалаца. Ове ће се јесени вероватно свашта дешавати на Косову, посебно на северу Косова, а како ће се Србија извући и да ли ће се извући тако што ће прихватити поделу и дати Албанцима једну столицу у УН, видећемо током наредних месеци, година, деценија... колико већ може да траје, и траје, „проблематика“ Косова.